

Ármin KABOS

LINIȘTIREA SPIRITELOR

Sărbătorile au fost deja unificate și farmecul sfânt al Crăciunului a produs dispoziția de sărbătoare în sufletele noastre ale tuturor. Până acum sărbătoream deosebit și ca rezultat totdeauna se vărsa în căldura dispoziției sărbătorești rigiditatea zilelor de săptămână a celor ce sărbătoreau mai degrabă ori mai târziu, și poate asta a fost cauza că sufletele noastre nu se puteau întâlni nici în zilele de sărbători. Desigur, nu ne cunoaștem, și pentru aceea nu putem prețui virtuțile omenești în semenii noștri. Deosebirile de limbă și de națiune ridică între concetățenii noștri ziduri de despărțire tot mai mari și mai tari, așa că nici vorbă nu poate fi de o conlucrare asiduă a cetățenilor în interesul României Mari. Pentru ce toate acestea? Dar dacă în lumea aceasta a fost vreodată o țară în care munca constructivă solidară, neobosită și cinstită a cetățenilor – din punctul de vedere al dezvoltării naționale – a fost o necesitate națională, putem zice că România Mare e aceea, pentru că aici munca asiduă, înțelegătoare, armonioasă, unită în simțiri a întregii populații poate croi drumul acelei dezvoltări pe care ne-o dictează statele culturale ale Apusului.

Cetățenii minoritari ai ținuturilor alipite, cu fanatismul drept-credinciosilor, cred că dinspre Regat trebuie să vină apostolul, care ne înțelege situația noastră gravă, care va fi pătruns de suferințele noastre, care va vedea, va cunoaște în noi pe oameni și care ne propovăduiește iertare pentru păcate pe care niciodată nu le-am făcut, care adică fără vina noastră se leagă de soarta noastră minoritară. Da, trebuie să vină apostolul politic din Regat, care cu vederea înțeleaptă și pătrunzătoare a unui profet va lumina înaintea întregii națiuni române calea viitorului și va desemna locul și rolul minorităților naționale în opera constructivă. Minoritățile naționale române vor avea locul și rolul, unde cu știință, ambiție, cu pricepere și cu muncă constructivă, ce tinde spre înălțimi, trebuie lucrat fără preget la mărimea României Mari. Dar trebuie să vină un apostol cu suflet înfocat, care să lumineze poporul românesc că cetățenii români minoritari nu sunt străini și nu sunt dușmani, ci din voința inscrutabilă a veșniciei naturi s-au născut aici și sunt oameni formați tot așa din carne și sânge, cu suflet și cu inimă, ca aceia care sunt copiii unor părinți români.

Dacă va veni mult așteptatul apostol politic, atunci Regatul va înceta a fi atât de departe de ținuturile alipite, cât de departe a fost până acum. Și apropierea aceasta își va avea profitul său pentru fericirea și consolidarea neamului. Vor înceta toate legiuirile și ordinele ministeriale, la care din fiecare articol se simte că Regatul nu cunoaște bucuriile și durerile lor trupești și

sufletești, nu cunoaște trecutul și prezentul lor și nu apără, nu prețuiește la nimic viitorul lor. Nu există legătură de sentimente și spirituală între minoritățile naționale ale Regatului și ale ținuturilor alipite. Afirmăm acest lucru și o putem dovedi că nu din vina minorităților. Din partea minorităților naționale ar fi o întreprindere zadarnică măcar a încerca apropierea sufletească de Regat. Acel apostol mult așteptat trebuie să vină, ca să se poată face această apropiere.

La cuvintele magice ale aceluia se vor deschide înaintea minorităților naționale ușile și ferestrele din Regat, închise până acum, se vor deschide și inimile și sufletele ca să se întâlnească și să se contopească în interesul unui viitor mai frumos.

Aceasta va fi apoi adevărată sărbătoare, în aceasta vor avea și minoritățile naționale ale României Mari Crăciunul lor fericit!

Timișoara, decembrie 1924.

În „Glasul Minorităților”, III, 1925, nr. 1-2, p.20-21.